

ningsartilleri med Nødvendighed maa foregribe Spørgsmaalet om Anlægget af en permanent Befæstning af Kjøbenhavn mod Landfiden. Uagtet Mindretallet ikke finder den nævnte Forudsætning rigtig, og uagtet det derhos for sit Bedkommende ikke nærer den mindste Tvivl om, at Kjøbenhavns Befæstning er et nødvendigt Led i vort Forsvarsvæsens Udvikling, naar fornøden Tryghed for Landets Eksistens virkelig skal være givet ved dette, saa erkjender det dog, at Meningerne indenfor Thingets Midte ere saa delte angaaende Spørgsmaalene, om hvorvidt Befæstningsanlæg overhovedet skulle indgaa som Led i vort Forsvarsvæsen, om Valget af de Steder i Riget, der eventuelt vilde være at befæste, om Anlægene skulle være permanente eller Feltværker eller en Forbindelse af begge Dele, at Rigsdagen har et berettiget Krav paa at faae disse Spørgsmaal forelagte til Overveielse og Afgjørelse aabent og uforbeholdent. Afgjørelsen af alle disse Spørgsmaal ligger imidlertid ikke for nu, idet Regjeringen jo som bekjendt ikke i denne Samling har forelagt noget Befæstningsforflag. Iigeoverfor den af Udvalgets Flertal indtagne Stilling har Mindretallet derfor troet at gavne Lovforslagets Fremme mest ved ogsaa for sit Bedkommende at slutte sig til, at Afgjørelsen om Fæstningsartilleriets Uvidelse ud over den Ranke, som er den nuværende Hærens Basis paa dette Punkt, altsaa ud over, hvad der behøves til den nuværende Spæstning og til en mindre Anvendelse andensteds, — udsættes indtil samtidigt med, at Befæstningsagen senere kommer til at foreligge til Afgjørelse. Mindretallet har troet saa meget roligere at kunne gjøre dette, som Lovforlaget selv antyder, at der til Gjennemførelsen af den foreslaaede Omordning af Artilleriet vil medgaa en Arrækte af 10 à 15 Mar, og som Tilveiebringelsen af det nødvendige Antal af Befalingsmænd til den egentlige Operationshær og til de alt tilstedeværende Befæstningsanlægs Artilleri dog altid maa være de første Led i Rækken ved Gjennemførelsen af den nye Hærorrdning.

Efter en foreløbig Beregning vil Bedtagelsen af de Vædringsforflag, som Mindretallet har foreslaaet eller sluttet sig til, bevirke en Besparelse paa Lovforlaget af ca. 600,000 Kr., og Merudgiften til Hæren vil altsaa derved blive indskrænket til et Beløb af ca. 400,000 Kr.

Dette Mindretal skal endnu kun tilføie, at det, efterat være blevet bekjendt med de endelige Forflag, som af Udvalgets øvrige Mindretal ere blevne stillede til Lovforlagets 2den Behandling, — og om hvis militære og finansielle Væstfæstning det efter Omstændighederne anser det rettest først nærmere at udtale sig under de senere mundtlige Forhandlinger i Thinget, — har maattet forelægge sig det Spørgsmaal, om det ikke burde benytte sig af

sit Forbehold om at kunne tage alle Vædringsforflag tilbage, der ikke særligt vedrøre de Punkter, hvor Mindretallet i alle Tilfælde ubetinget maatte ønske Forandringer indførte i Lovforlaget. Mindretallet har drøftet dette Spørgsmaal, og naar det efter nye Overveielse er kommet til det Resultat, at det ikke burde tage noget af sine tidligere stillede Vædringsforflag tilbage, da er dette begrundet i Overbevisningen om, at der saavel i Rigsdag som i Befolkning er et levende Ønske om, at Hærrrevisionen skal bringes tilende i denne Samling, ligesom og i, at det, hvor vigtig end den finansielle Side af Sagen er, dog ikke kan anses som det i Diebliffet Hovedsagelige at opnaa Besparelser, men derimod at tilveiebringe en Tilstand, hvor de betydelige Midler, der aarlig udgives til Hærvæsenet, gennem en forstandig Fædrdsordning give et virkeligt Udbytte for kommende Krigsforhold. Mindretallet hengiver sig saa meget tryggere til Forventningen om, at Rigsdag og Befolkning vel vil finde en Afhjælpsning af de føleligste Mangler i den bestaaende Hærorrdning det Offer værd, at de aarlige Hærbudgetter i Overensstemmelse med dets Forflag forøges ved ca. 400,000 Kr., som der ved Lovforlagets Bedtagelse samtidigt med den angivne Udgiftsforøgelse tillige vil bevirkes en ikke ringe Besparelse i en Del af Befolkningens personlige Byrder derved, at Tjenestetiden for den større Del af Fodfolket indskrænkes fra 10 Maanedes til 8 Maanedes, og at ingen Værnepligtig efter Forsøbet af sin første Tjeneste fremtidig vil blive indfaldt mere end 2 Gange til fornyet Tjeneste i Linien, medens det efter den gjældende Hærløvs kan ske indtil 3 Gange.

Et andet Mindretal (Berg, L. Pedersen Skytte og J. Sørensen) havde ønsket, at en større Enighed indenfor en i finansiell Henseende forsvaerlig Grændse havde været at opnaa i Udvalget, inden Sagen indstillede til Thinget, men da det har opfattet Krigsministeren saaledes, at han endnu ikke er tilbøielig til at gjøre de Indrømmelser, han mulig paa senere Stadier af Forhandlingerne kunde bekvemme sig til, synes der ikke med Nytte for Tiden at kunne fremsættes yderligere Forflag i Retning af en Udjevning af de tilstedeværende Afvigelser. Dette Mindretal anbefaler derfor at fremme Sagen videre paa Grundlag af de af dette stillede Vædringer, hvorved man ligesaa tidt som i 1867 foregriber Noget med Hensyn til Spørgsmaalet om den fremtidige Forsvarsplan, om hvilken der ikke foreligger Rigsdagen noget Forflag, og som man derfor ikke